

delse være Anledning til at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, om det ikke kunde indvirke paa Nationalbanken, saa at Diskontoen snart blev sat noget ned, det kunde maaske ogsaa bidrage til, at Laanevilkaaerne andre Steder blev noget rimeligere. Jeg synes, at det er en alt for høj Diskonto, vi har herhjemme for Øjeblikket, jeg kan ikke indse, at det er absolut nødvendigt, at den er saa høj.

Med disse Udtalelser skal jeg, da vi desværre maa resignere paa at faa de tvivlsomme Punkter undergivet den fornødne Drøftelse i et Udvalg, anbefale Lovforslaget, idet, som sagt, Hovedprincippet, at der trænges til Hjælp, og at der bør ydes Hjælp, forekommer mig at stemme med Billighed.

Sonne: Ved Lovene om Arbejdsløhedskasser og Hjælpekasser har vi herhjemme tilvejebragt Midler til i nogen Maade delvis at afbøde Ulemperne ved Arbejdsløsheden. Under normale Forhold tør de paagældende Foranstaltninger vel anses for væsentlig fyldestgørende for Formaalet. De ekstraordinære Forhold, der er skabte ved den europæiske Krigstilstand, foranledigede imidlertid Lovgivningsmagten til under 7. August at vedtage en midlertidig Lov om Tilskud til Hjælpekasserne til Anvendelse for de indkaldte værnepligtiges Familier, og den omfattende Arbejdsløshed, der har vist sig som en uundgaelig Følge af Krisetilstanden, har jo nu foranlediget, at det er skønnet nødvendigt fra det offentlige Side yderligere at træde til for at afbøde de skæbnesvangre Ulemper af Arbejdsløshed for trængende Medlemmer i vort Samfund. Det Lovforslag, vi her beskæftiger os med, tilsigter jo at træffe saadanne Foranstaltninger. Der er ved dette Lovforslags Behandling ogsaa her i Salen blevet fremholdt, at det sundeste og hensigtsmæssigste Middel til at raade Bod paa Arbejdsløsheden vil være at tilvejebringe Arbejde i et saadant Omfang, at der derigennem bliver rundelig Adgang til Arbejde for arbejdsvillige Hænder. Det ærede 7de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen) var ganske enig i Princippet i denne Betragtning, men manede dog til en vis Forsigtighed i saa Henseende under Henviisning til den foreliggende finansielle Situation. Det ærede Medlem har selvfølgelig ganske Ret i, at det vilde være ubetimeligt at forcere saadanne Arbejder ud over vor finansielle Evne, men jeg maa tilstaa, at jeg er ganske enig i den Betragtning, som

det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) fremholdt, at den virksomste og hensigtsmæssigste Maade, hvorpaa man kan afbøde Arbejdsløshed, er i saa stort Omfang som muligt og naturligvis i saa stort Omfang, som den finansielle Evne tillader det, at aabne Adgang til lønnende Arbejde. Vi er sikkert fra alle Sider enige i at ønske, at den døde Haand, der nu er lagt over vort Erhvervsliv, snart maa afløses af en Tilstand, der sætter baade Stat, Kommune, Institutioner og private i Stand til at lade Arbejdsmaskineriet fungere herhjemme paa normal Vis. Imidlertid erkender jo ogsaa jeg, at den Lammelse, som har ramt vort hjemlige Erhvervsliv, nødvendiggør ekstraordinære Foranstaltninger, og ogsaa jeg finder, at den Vej, som Lovforslaget anviser til Afhjælpning heraf, er god og farbar. Forholdet er utvivlsomt dette, at det navnlig er Industrien og til Dels Haandværket og Handelen, der lider under den døde Haand, der er lagt over vort hjemlige Erhvervsliv med deraf flydende manglende Arbejdsudbud. Det er altsaa Byerhvervene som saadanne, der er føleligst ramte af Situationen. I Landdistrikterne er Arbejdsløsheden i hvert Fald ikke til den Grad som i Byerne blevet forøget, det er i hvert Fald ikke det normale. Der kan jo være enkelte Landdistrikter, i hvilke der er omfattende industrielle Virksomheder, hvor det kan være Tilfældet, men normalt har Arbejdsløsheden i Landdistrikterne ikke antaget saa særligt ekstraordinære Dimensioner, og det blandt andet af den Grund, at Landbruget i den store Almindelighed ikke paa Grund af den foreliggende Situation har fundet Anledning til at reducere sin Anvendelse af Arbejdskraft. Med Hensyn til dette Forhold har der under Forhandlingen i det andet Ting været peget paa Vanskeligheden af at engagere den enkelte Kommune stærkt i det Tilskud, der ifølge denne Lov ydes Hjælpekasserne, derved at Adgangen til Refusion fra Statskassen reduceres fra to Trediedele til Halvdelen. Jeg vil sige, at rent personlig forekommer det mig, at i et Forhold som det her foreliggende er det en naturlig Opgave for Statskassen at træde til med et rundeligt Tilskud. Jeg er personlig ikke tiltalt af den Tanke, at Byrden skal flyttes fra Statssamfundet som saadant over paa den enkelte Kommune, som Regel med det Resultat, at det bliver den Kommune, der i Forvejen har en stor Byrde at bære, der faar denne Byrde øget uforholdsmæssigt. Men jeg erkender, at